

pärast lõunat nii väga tormine ilm oli, siis olin ma sinu pärast väga mures, ja olen ikka wälja waatanud, kas sa weel mitte kodu ei jõuaks. Nüüd olen ma üliväga rõõmus, et jälle wigata kodu oled jõudnud ja kõik mu kartus ja kahtlus on kadunud, nagu tina tuhka nii pea kui sind jälle silmasin. Kui sul aga isaldust kartohwli supi ja kimpide järele ei ole, siis on ehk kauge tee ja halb ilm sulle midagi wiga teinud, oled ehk ennast külmestanud, tõmba nüüd ruttu saapad maha ja soojad kingad jalga, wõi ehk on weel parem, kui kohe woodiisse heidad! nende lahke kahetsewa ja ühelhoobil ka rõõmustawa armastusriika sõnadega oleks ta weel kauem edasi rääkinud, kui mitte kohtu kirjutaja äkitselt ahju kõrwalt ennast neile ligistanud ja rõõmsa meelega nõnda hüüdnud ei oleks:

„Isand Kollane, isand Hall ja isand Must. Teie olete oma kõrwadega kõik kuulnud ja näete nüüd selgeste ja wastu panemata, et Teie oma käelõdmist (kühlwedu) kaudanud olete, ning annan Teile, auustatud ja väga õnne-

lik abielumees, see minu kätte siiski maksetud summa 150 rubla kätte.“ Maretele kätt pades tunnistas ta wiisakalt: „Wõiksin ka mina enesele ükskord nii hääd abikaasat leida, kui Teie olete, siis oleksin ma ühes Teie mehe Juhaniga wiisist kõige õnnelikum mees maailmas.“

Kui Maret imestades nende käre-lõdmise asjast nüüd alles õiget aru oli saanud, wastas tema õrnalt ennast nagu teutatud tundes: „Kuida wõiwad siis inimesed ometi uskuda, et ma oma tublit, õiglast ja wirtsa meest ühe ainsama sõnaga kurwastada ehk wihaštada wõiksin, päälegi ühe hobuse pärast! See raha, mis üks hobune maksab, on hoolsa töö ja kookuhoidmise läbi peagi jälle kooš ja meil käes, aga kui rahu ja armastus abielus kord rikutud ja kadunud, siis on saäl õnnetus ja hädaelu walitsemas, ning see ei ole mitte kunagi enam kerge hääks pöördada. Ma sooviksin aga, et need kolm isandat isi mitte nõnda õnnetumalt oma abieludes elanud, ega mitte ka selle järele rääkinud ei oleksiwad.“